

ELLIAS ATYA ÁZSIA AJÁNDÉKA A MAGYAR EGYHÁZNAK

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

••• HAZAI MISSZIÓS HÍREK ••• HAZAI MISSZIÓS HÍREK ••• HAZAI MISSZIÓS HÍREK •••

■ **KISBOLDOGASSZONY ÜNNEPE**, vagyis szeptember 8. az Isteni Ige Társasága életében kezdettől fogva az egyik legfontosabb ünnep: 1875-ben ezen a napon alapította meg *Szent Arnold Janssen* atya a verbiták közösségét azzal a céllal, hogy a *Bismarck* kancellár által elindított egyházüldözés (kulturharc) miatt „munkanélkülivé” vált német papokat arra képezze ki, hogy más kontinenseken hirdessék szóval és életpéldával az Isten igéjét, ha már hazájukban nem tehetők.

Azóta (főleg Európában) ezen a napon kezdődik a jelöltek számára a noviciátus (újoncidió), annak végeztével a verbiták életében az első szerzetesi fogadalmakkal (tisztaság, szegénység, engedelmesség) kezdődik meg a missziós kiképzés második szakasza, mely tartománytól és személyektől függően általában öt–kilenc évig tart. Az első fogadalmak letétele és azok megújítása (mindig egy évre szól), továbbá az örökfogadalom (mely lezárja a kiképzés szakaszát) szintén ezen az ünnepen történik.

A többi kontinensen ettől a hagyománytól el kellett térni, mivel az iskola és a munka rendje a helyi szokások szerint folyik. A verbitáknak viszont alapvető jellemzője az inkulturáció, vagyis a helyi kultúrába való maximális beilleszkedés.

Idén a kéthónapos jelöltidő után három fiatal kezdi meg a noviciátust Kőszegen, a Szent Imre missziósház közösségében: *Ádám Miklós* Csömörrel, *Hajdu János* Pápáról, *András Zoltán* Gyergyóalfaluból, Erdélyből, és *Talos János* Rábatamásiból.

Miklós és János már évek óta együtt tanulnak a verbita növendékekkel a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán mint civil hallgatók, de a missziós táborokból és lelki gyakorlatokról is régóta kapcsolatban állnak a közösséggel.

Hurgoi Sándor, aki az erdélyi Zernyestről származik, a noviciátusi év végeztével ugyanekkor teszi le első szerzetesi fogadalmait, és a budatétényi közösségnek tagjaként kezdi meg teológiai tanulmányait a Sapientián.

Ugyanúgy, mint egy évvel ezelőtt, idén is egy indonéz kispap, *Laka Remigius* és egy magyar testvér, *Szabó Alex* kötelezik el ma-

gukat véglegesen mint szerzetes misszionáriusok az Isteni Ige társaságként az örökfogadalom által. Már mindketten megkapták missziós kinevezésüket a Rómában székelő általános verbita rendfőnöktől, p. *Antonio Perniától*: Remi a papszentelése után Kubában fogja megkezdeni missziós munkáját, Alex testvér pedig a magyar missziót fogja erősíteni.

A közösségeink egyre növekvő nemzetköziségét mutatja, hogy két ghánai, két indiai és egy magyar növendék fogja megújítani ideiglenes fogadalmait további egy évre.

Mindannyiuk életére Isten kegyelmét és a Gondviselés szeretetét kívánjuk, hogy a Szentlélek közösségében maradva kövessék Krisztus a missziók útján!

■ **SZEPTEMBER 8-I KEZDETTEL** *Lányi Béla* testvért arra kérte meg tartományfőnöke, hogy a tanítás és az építkezés mellett (ami fő munkaterülete jelenlegi missziójában) a fülöp-szigeteki verbita testvérek nevelésében is segítsen *Romy Abdulad* testvérnek, akiről *Portré* rovatunk (15. old.) cikke szól.

■ **ARANYMISÉK.** *Kósa Ferenc*, *Rostás Sándor* és *Szabó Alajos* verbita atyák pontosan 50 évvel ezelőtt részesültek ugyanabban a szentségben, mint Elly atya idén. Ők június hónap folyamán adtak hálát Istennek plébániai vagy szerzetesi közösségeikben az elmúlt fél évszázad sok-sok kegyelméért és örömeiért. Isten éltesen benneteket!

■ **FELÚJÍTOTT KÁPOLNA VÁRTA LISIEUX-I SZENT TERÉZ EREKLYÉIT A SZENT IMRE MISSZIÓSHÁZBAN.** Felújított és megszüpült kápolnával fogadta augusztus 28-án délután a kőszegi Szent Imre missziósház közössége Kis Szent Teréz ereklyéit, melyek egy éjszaka át pihentek a kápolnában, mielőtt a Pécsi egyházmegyébe továbbindultak. Így a közösség tagjai a város híveivel és a környékeliekkel együtt egy egész éjszaka át tartó virrasztás, imádság és éneklés keretében köszöntötték a missziók egyik védőszentjét, aki egyszerűsége által lett a legnagyobb misszionáriusok egyike.

■ **ÚJ KINEVEZÉSEK A MAGYAR TARTOMÁNYBAN.** A májusi tartományfőnöki beiktatás után az új tanács megválasztotta a következő három évre a helyi elöljárókat és nevelőket. A kőszegi missziósház rektora *Hirth Vilmos* atya, aki már az előző trienniumban is irányította a közösség életét. Az ott székelő noviciátus mestere *Tóth Zoltán* atya. A Názáret missziósház rektora *Ghie Marcell* atya, az ideiglenes fogadalmas rendtestvérek prefektusa pedig *Magung Fransis* atya, aki eddig a zugligeti Szent Család Plébániának volt káplánja.

A missziós Madonna Rákoshelyen

Lassan befejezi útját a missziós Madonna egyházközségünkben, Rákoshelyen. Az imaközösség tagjai mellett sokan kérték, hogy hazavihessék a különleges szobrot, és vele együtt lélekben vendégül láthassák a Szűzanyát.

Csaknem minden név mellé odaírhatnánk még néhányat, hiszen akik befogadták a Mária-szobrot, azoknak családtagjaik és barátaik is részesültek a kegyelmekben, égi édesanyánk közbenjárásával.

Az elmúlt hónapokban *Béres Józsefné*, *Czencz Jolika*, *Gorocz Dénesné*, *Gyurika Margit*, *Kovács Livia*, *Környei Istvánné*, *Lányi Miklós*, *Nagy Mária*, *Nagy Teréz*, *Nagy Tiborné*, *Sajó József*, *Szabó Józsefné*, *Takács Irénke*, *Tímár Judit*, és *Tóth Józsefné* fogadta otthonában a vándor missziós Madonnát.

Sz.A.

Egyházközségi lapok a misszióért

A plébániai sajtóapostolok országos találkozóját október 5–7. között a verbiták budapesti lelki gyakorlatos házában tartják. Az idei továbbképzés a Pápai Missziós Művek és verbita missziósok támogatásával valósul meg, így a résztvevők első kézből kaphatnak tájékoztatást a világegyház helyzetéről a világ öt kontinensén. Ezenkívül természetesen lesznek szakmai programok is, az újságírói műfajokról, a fotózásról és a képszerkesztésről.

Jelentkezés: 06-1-321-0945, fax: 061-321-0959, e-mail: sajtoiroda@katolikus.hu.

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: missziok@vivamail.hu (Kőszeg)

Honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.

Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Selyem Zoltán

Rendí konzulens: Zabos Róbert SVD

A szerkesztőség címe: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205

A szerzők gondolatai

nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19–21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Tel.: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196 • P. Burbela Gergely SVD

9730 Kőszeg, Park u. 1.

Tel.: 06-94-562-205 • Zabos Róbert SVD testvér

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Egységben gazdagíthatjuk egymást

Szinte hihetetlen, hogy milyen gyorsan elszaladt ez a három hónap, elrepült a nyár. Azért mégis sok minden történt körülötünk. Magunk mögött tudunk három missziós táborot, valamint papi és egyéb lelkigyakorlatokat is.

Örömmel tudatom továbbá a kedves Olvasókkal, hogy *Ellias Ohoiledwarin* diakónust *Erdő Péter* bíboros úr augusztus 25-én Budapesten a ciszterci Szent Imre-templomban áldozópappá szentelte. Szeptember 8-án Kőszegen *Hurgoi Sándor* leteszi első fogadalmát, valamint *Laka Putra Remigius* és *Szabó Alex* testvéreink örökfogadalmat tesznek. Remi testvéreink Kubába, Alex testvéreink pedig Magyarországra kapta első missziós kinevezését. A többi ideiglenes rendtársaink megújítják fogadalmait. Az is nagy örömmel tölt el, hogy négy jelölttel gyarapodott rendtartományunk.

Kedves Olvasóink! Tudom, hogy ez a sok kegyelem, amiben részesülünk, a ti imáitok érdeme is. Imádkozzatok továbbra is,

hogy egység legyen magunk között és veletek is! Jézus tanításában az egység nagyon fontos helyet foglal el, mert csakis az egység útján lehetséges a szeretetnek a kiáradása. Egység nélkül nehezen tudunk szeretni.

Egységben élni számunkra azt jelenti, hogy Krisztussal akarunk élni annak ellenére, hogy különbözőek vagyunk, és különbözők a feladataink. Egységben lehet csak nyitott a szívünk minden ember felé. Jézus Krisztus a legfontosabb számunkra. Ha egységben élünk, akkor egymást kölcsönösen gazdagítjuk.

Ha igyekszünk egységben élni a világ jelenlétében, akkor hitünk hiteles lesz az emberek előtt bárhol a világban, de főleg ott, ahol még Krisztust nem ismerik. Bár különbözőek a feladataink, a célunk legyen mégis egy: Hirdetni az örömhírt az egész világon!

P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

Az egyetlen Ige szolgálatában

Erdő Péter bíboros Elly testvér pappá szentelésekor elhangzott beszédét rövidített formában közöljük.

Krisztus tanítványának nem szabad csodálkoznia, ha küldetésének teljesítése során néha meg nem értésbe, akadályokba ütközik. Ez volt a Mester sorsa is. De a tanítványok küldetésében nem az akadályok és a nehézség az elsődlegesek, hanem a feladat nagyszerűsége, fontossága és minden látzólagos kudarcon túl a feladat végső sikere. Mindaz, ami rejtve van, napfényre kerül. Isten titka, Krisztus örömhíre kezdetben rejtve van, kevesen ismerik. S akik ismerik, sem biztos, hogy igazán megértik. De a tanítványoknak ettől nem kell félniük, mert napvilágra kerül Krisztus igazsága. Mert csak az ő teljes igazsága méltó és elég erős arra, hogy valóban beragyogja egy napon az egész emberiség tudatát. Minden más tudásunk töredékes, minden töredékes ismeret alapján kimondott emberi ítéletünk többé vagy kevésbé igazságtalan.

A papszentelés pillanatában térjünk vissza gondolatban papságunk gyökeréhez, Jézus Krisztus személyéhez. Ő a szegletkő, halála és feltámadása titkában jön el az Isten országa. Ebben teljesedik be az emberi nem megváltása. De magának Jézusnak sincs semmije, ami csak az övé lenne, hiszen minden, amit tanít és ajándékoz nekünk, az Atyától való. Ami tehát papságunk lényegét alkotja, az nem pusztán személyes képességeink eredménye.

Ugyanez érvényes az isteni Ige szolgálatára is, hiszen nem arra kaptunk megbízást, hogy önmagunkat és a magunk véleményét hirdessük, hanem Krisztus titkát és Krisztusban a legigazabb és legteljesebb emberség mértékét. Nem az a feladatunk, hogy sokféle ígét mondjunk, hanem az egyetlen Igét kell elvinni az emberekhez, Isten Igéjét, aki üdvösségünkért testté lett.

Krisztus barátainak hív minket, barátainak tesz minket, ránk bízva testét az eucharisztiaiban, és ránk bízva egyházát. Ezért hát valóban barátai kell, hogy legyünk, ugyanaz az érzület kell, hogy legyen bennünk, ami benne volt, azt kell akarnunk,

amit ő akar, és nem szabad akarnunk, amit ő nem akar. Maga Jézus mondja: „barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek”

Mivel papságunk Krisztusból fakad, szükségképpen az egyházban és az egyházeért létezik. Keresztény hitünk nem csupán rejtett lelki valóság, nem csupán szubjektív, úgymond maganélet kérdése. A hit és a papság nagyon is konkrét és alapvetően egyházi valóság. A szolgálati papság Krisztus testének nélkülözhetetlen építője, hiszen eucharisztia nélkül nincs egyház, papság nélkül nincs eucharisztia. Ezért papi szolgálatunk a szeretet szolgálata. A jó pásztor életét adja juhaiért. Krisztus nekünk adja magát az eucharisztiaiban: tőle tanuljuk meg szeretni az egyházat.

Ami pedig a pap személyes életét illeti, újra csak Krisztushoz kell visszatérnünk. Az imádság és a Krisztus iránti személyes szeretet nem többet teher a lelkipásztori munka mellett, hiszen maga a lelkipásztori munka

is a megszentelődés ragyogó eszköze, a csönd és imádság pillanatai pedig erőforrást jelentenek számunkra a papi szolgálatra. Az Isten jelenlétében eltöltött idő valódi elsőbbséget élvez, személyes imádságunk is a legközvetlenebb módon a közösség szolgálata.

lata. Szolgálatunk missziós jellegű, a körülöttünk lévő világ többnyire nem mélyen hívő és vallásukat gyakorló katolikusokból áll, így központi feladatunk, hogy megszólítsuk a nem hívő és távol álló embereket is. De hogyan tegyük ezt, amikor hitünk alapfogalmait, sőt a logikus gondolkodás is igen távol áll korunktól? Tesszük a kultúra minden eszközével, ahogyan ezt az Isteni Ige Társasága már régóta megtapasztalta a különböző népek körében, és tesszük úgy is, hogy újra, pontosan, röviden igyekszünk megtanítani hitünk tartalmát mindazoknak, akik készek és képesek befogadni azt.

A Krisztustól kapott küldetés és a tanítványainak adott ígéretnek legyenek mindannyiunk számára a bizalom és az öröm forrásai. Isten áldása kísérje most felszentelendő testvérünket, a budapesti városmisszió munkáját és egyházunk egész missziós szolgálatát.

(Elhangzott a budai ciszterci templomban, augusztus 25-én.)

Nyári missziós táborok

Az Ige testté lett, és miközünk él – vagyis Krisztus, függetlenül minden emberi helyzettől, velünk van. A missziós táborok lakói és munkatársai erre figyeltek az idei nyár során megrendezett három missziós táborban. Nyárköszöntőként már-már hagyomány, hogy Zsámbékon a premontrei nővérek fogadják be a gyermektábort, majd a kőszegi verbita missziósházban gyűltek össze fiatalok, hogy egy hetet a missziók jegyében töltsenek el. A harmadik pedig egy új helyszín volt Zala megye déli részén, a horvát-szlóven–magyar hármás határ mentén található Tornyiszentmiklós vadászházában.

Mindhárom tábor előtt érdekes hangulat vonult végig a verbita közösségek és munkatársaik, valamint a velük táborozni vágyó fiatalok között. Június elejére már több mint ötszáz résztvevő és százhusz munkatárs jelentkezett a három táborba (júliusra több mint másfélszeres volt a túljelentkezés). Az érzés kettős volt: egyrészt az újra találkozás és az új barátok megismerésének öröme, másrészt pedig az előkészületek és a felelősség okozta izgalom és némi feszültség.

Mindhárom helyszínen már a gyermekek és fiatalok érkezése előtt egy nappal megérkeztek a szervezők, hogy ne csak a konkrét előkészületekre legyen idő, hanem arra is, hogy az elmúlt év

eseményeit is meg tudják beszélni egymással a régi barátok, és az újan érkező munkatársak se idegenként csöppenjenek a tábor életébe. A missziós munkának csak egyik része az aktív tevékenység. Ha hiányzik a háttérből a találkozás és megismerés öröme, akkor üressé válik a munka.

Délelőttként a missziók életének egy-egy mozzanatával ismerkedhettek a jelenlévők: a ghánai verbita missziós növendékek által Afrika kultúrájával és hagyományával találkoztak, indonéz és indiai atyák és testvérek által pedig Ázsia fiataljainak énekeit tanulhatták. Latin-Amerikával egy idősedő, de annál fiatalosabb lelkületű paraguayi misszionárius, a sokak számára ismert *Hirth Vili* atya lelkes előadásának keretében találkozhattak.

A délelőttöt nemcsak az ebéd választotta el a délutántól, hanem szent-

mise vagy igeliturgia vezetett át a komolyabb hangvételű előadásokból a könnyedebb programokhoz, ahol kézműves-foglalkozások, kötetlen beszélgetések, éneklések, akadályversenyek, sport jelezték, hogy a misszióknak nemcsak ismeretszerzés, hanem művészet, zene, játékok által is részei vagyunk. Ezek azok a pillanatok, amikor konkrét helyzetekben is megismerhetjük egymást.

Estéknként a legtöbbször maguk a fiatalok igyekeztek összefoglalni az addig eltelt napok témáit egy-egy jelenet bemutatása által, zenés programmal, bibliai történetekkel. Természetesen ilyenkor helyet kapott a tánc, a vidámság és jókedv.

Első helyen Istennek adunk hálát, hogy rengeteg örömteli pillanattal ajándékozott meg bennünket, sok régi és új barátal engedte meg, hogy találkozhassunk. Visszatekintve a nehézségeket is meg kell köszönnünk, mert ha bizonyos helyzetekben problémát is okoztak, a megoldás útjának közös keresése által tud egyre inkább közösséggé formálódni a munkatársak csapata, akik mind az élvonalban igyekeztek megtenni mindent, hogy a gyermekek és fiatalok jól érezzék magukat, és egyre közelebb kerüljenek Krisztus missziójához, ami őálta a mi misszióink is.

Hála a sok missziós imaközösségnek és minden barátunk, akik a háttérből imádkoztak a táborok sikeréért, és emellett adományokkal lehetővé tették, hogy senki se maradjon otthon anyagi nehézségek miatt.

Így a mottó már nem pusztán egy leírt mondat volt. Közösségben kiálthattuk: „Az Ige testté lett, és miközünk él!” És erről tanúságot is tehetünk...

Robi testvér

••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ •••

■ **BRAZÍLIA: XVI. BENEDEK PÁPA LATIN-AMERIKÁBAN.** XVI. Benedek pápa Brazília nemzeti szentélyében, Aparecidában Latin-Amerikát a „reménység földrészének” nevezte. Egyben buzdította a földrész püspökeit és misszionáriusait, hogy igyekezzenek mindent megtenni, hogy a kereszténység fogvatkozását a földrészen megakadályozzák. Éneklő kórusok és zászlókat lengető népek vették körül a német származású pápát, ő pedig buzdította a püspököket, hogy bátran és önfeláldozóan tegyenek meg mindent, hogy az egyház erejét és befolyását minden körülmények között biztosítsák. „A mi hitünk tette Latin-Amerikát a remény földrészévé” – mondta a Szentatya az öt körülvevő 150 ezres hívőszeregre. „Az egyház nem politikai ideológia, sem pedig szociális intézmény” – folytatta a pápa. Ez a kijelentés világosan utal arra, hogy ellenzi a felszabadulás teológiáját, amely ellen minden erejével dolgozott mint II. János Pál pápa munkatársa. A felszabadulás teológiája a marxizmus társadalomellenességén alapszik. Azt viszont, hogy kritizálja a szegények és a társadalom peremére szorultak elnyomását, Benedek pápa is fontosnak tartja. Hangsúlyozta, hogy az egyház is szívében viseli az elnyomottak és szegények sorsát, és valóban, Brazíliában a szegények és gazdagok között tátongó szakadék a legégetőbb társadalmi probléma, amely az egyház számára is nagy kihívást jelent. (CBNNews.com)

■ **INDIA: KERESZTÉNYEK FELVONULÁSA ÚJDELHIBEN.** Május 29-én mintegy ezer keresztény vonult fel Újdelhi utcáin, követelve a központi kormány fellépését a ke-

resztényeket érintő erőszak ellen. Katolikus és protestáns csoportok vettek részt a felvonuláson, amely nyilvános nagygyűléssel ért véget. Több vezető és szervező elégedetlenségét fejezte ki a központi kormány keresztények bántalmazása esetén tapasztalható semmittevése és közönye miatt. A felvonuláson ilyen plakátokat és

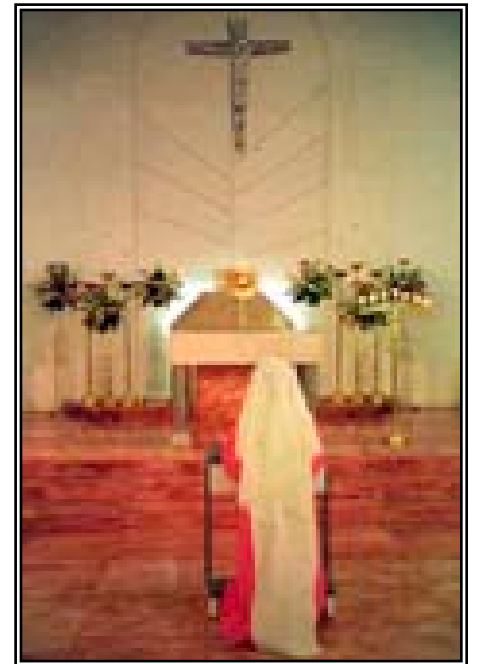
feliratokat hordoztak: „Erőszak nem terem békét!” „Hagyd a keresztényeket élni és dolgozni!” „Indiára rányomta a kereszténység a pecsétjét.” „A keresztények csak két és fél százaléka a lakosságnak, miért ők a célpont?”

A felvonulás egyik szervezője szerint január óta nem kevesebb, mint nyolcvan-szor támadták meg a keresztényeket. Leginkább azokban az államokban, ahol a hindu Bharatiya Janata Párt uralkodik, de ott is előfordult, ahol a világi Kongresszus Párt alkotja a kormányt. „Nem elég, ha a központi kormány csak szavakban védelmezi a biztonságot, de semmit sem tesz, ha felüti fejét az erőszak” – mondta John Dayal, az Egyesült Katolikus India elnöke. (UCAN)

■ **BRAZÍLIA: LATIN-AMERIKA PÜSPÖKEI-NEK HATÁROZATA.** Latin-Amerika püspökei elhatározták, hogy minden eszközzel megakadályozzák a hívők különböző protestáns szektákhoz való csatlakozását. Nem csoda, hisz ez volt XVI. Benedek pápa látogatásának a célja és központi témája. Befejezve a háromhetes püspöki konferenciát Aparecidában, az egyházi vezetők

állítják, hogy legfontosabb küldetésük megóvni, oltalmazni a híveket, nehogy valamelyik protestáns szektához társuljanak. „Egyházi vezetők és papok álljanak fel, induljanak a hívekhez, ne csak azt várják, hogy ők jöjjenek hozzájuk” – mondta Hummes bíboros. Az egyház nem fog nagy hitvitákba kezdeni és keresni a konfliktusokat a szektákkal, hanem az egész kontinenst érintő misszióba kezd, hogy minél több hívővel felvegye a kapcsolatot, különös tekintettel a nagy kiterjedésű nyomornegyedekre, ahol a szekták leginkább szervezik közösségeiket. A püspökök készítettek egy kétszáz oldalas beszámolót, amiben jelzik észrevételeiket és szándékaikat. E dokumentumot azután hozzák nyilvánosságra, hogy XVI. Benedek pápa áttanulmányozta. (Ishvani Kendra)

■ **VATIKÁN: SZERZETES NŐVÉREK IMÁDKOZNAK A PÁPA LEVELÉNEK SIKERÉÉRT.** Több mint hatszáz szerzetesnői kolostorban imádkoznak azért, hogy a Szentatya levele méltó fogadtatásban részesüljön Kínában,

hogy a hatalmas ország nyissa meg kapuit az Evangéliumnak, és a hívek kapjanak teljes vallásszabadságot. A kezdeményezés Ivan Dias bíborostól és Ciro Bondi atyától származik. A pápa ugyanis írt egy levelet a kínai egyház híveinek és püspökeinek, melyben érzékeltetni akarja a hívekkel és a püspökökkel, hogy mennyire közel állnak hozzá. Ajánl nekik néhány irányelvet az egyházi élettel és az evangelizálással kapcsolatban. A fentebb említett egyházi vezetők kérték a nővérek imáját, hogy a Szentatya kezdeményezései megfelelő fogadtatásban részesüljenek. (AsiaNews)

Fordította: SZ. I.

Közelebb a világban élő keresztényekhez és azokhoz, akik még nem ismerik az Evangéliumot!

Minden hónap utolsó vasárnapján a verbiták budatétényi közösségében 19.00 órákor

a Szentatya havi missziós imaszándékát szentmisében ajánljuk fel.

Mindenkit szeretettel várunk, akinek fontos a keresztény hit hirdetése az egész világon.

A szentmisét mindig

egy misszionárius mutatja be.

– fél órával a szentmise előtt gyónási lehetőség
– mise után agapé keretében alkalom nyílik beszélgetésre misszionáriusokkal

Címünk:

Szent Arnold Janssen Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy Zs. u. 3–5.

Részletes információ:

p. **Burbela Gergely SVD** (30/418-9196)

Szeptember 30-án:

p. **Madassery Sebastian SVD**, Indiából

Október 28-án:

p. **Burbela Gergely SVD**, Lengyelországból

November 25-án:

p. **Ghie Marcel SVD**, Indonéziából

Hét nap Ghánából

Este lett, és reggel. Első nap. Általában korán felébredek, mert korán fekszem. A közös reggeli zsolozsma 6 óra 45 perckor kezdődik. A reggeli nem bőseges, de kitart ebédig. Szerelőhöz vittük az öreg autónkat, mert kilyukadt az üzemanyagtartály. Közben jött a hívás, hogy megérkezett a konténer Ausztriából, és ki kellene üríteni. Siettünk haza, ugyanis Otmar, az osztrák atya most éppen a fővárosban van. Így ránk hárult a rakodás. Sokan összecsdültek, mindenki remélt valamit a „nagy fémdobozból”. De Otmar kérése volt, hogy minden rendben kerüljön vissza a konténerbe, miután az üresen levettük a kocsiról. Szeretné egyeztetni a listát, mielőtt a tartalom a rászorulókhöz kerül. A konténerben ruhák, szövetek, régi írógépek, számítógépek is voltak, de a legnagyobb sikert a biciklik aratták.

Este lett, és reggel. Második nap. Misével kezdtünk. Az építkezésen volt dolgunk. A plébánia mellett épül egy ház egy mozgássérült számára, aki az egyik falu iskolájának építése közben sérült meg. A munka oroszlánrészét a másik önkéntes, Helmuth végzi, aki építésmérnök. A fizikai munkát az itteniekre hagyjuk. Akkor van szükség a mi erőnkre, amikor az idő és a minőség egyszerre fontos. A munka számukra nem pusztán bevételi forrás, de közösségi esemény is, alkalom a beszélgetésre, tréfálkozásra.

Este lett, és reggel. Harmadik nap. Áramszünet van, így a lehetőségeink korlátozottak. A vízzel óvatosan kell bánni, mert ha tartályból idő előtt kifogy, az elektromos szivattyú nem tudja megtölteni, és víz nélkül maradunk. Mostanában az időm jelentős részét a Credit Unionban töltöm. Ez tulajdonképpen hitelszövetkezet, amelyet elvben a püspökség működtet, de az ügyeket a plébánia intézi. A tagok összeadják megtakarításaikat, és azt a CU befekteti, a tagoknak kölcsönt folyósít, a költségek levonása után keletkező profitot pedig kamat formájában visszajuttatja a tagokhoz. Én a számítógépes és gazdasági ismereteimmel segítem Otmar munkáit. Amikor van áram, számítógépen dolgozunk, amikor nincs, a papírmunka kerül előtérbe. Bár csak szellemi munkát végeztem, de jólesett a vacsora, ami panotuo (kenyérből készült, szilvás gombóc nagyságú, forró vízben kifőzött gombóc) volt, bő lére eresztett pörkölttel. Az atya gulyásnak nevezi, de a magyar gulyástól messze van a minősége.

Este lett, és reggel. Negyedik nap. Egész délelőtt esett. Ez ritka. Legtöbbször délután jön hirtelen egy-egy rövid, kiadós eső.

Néhány óra elteltével alig lehet észrevenni, hogy esett. Elvileg most van az esős évszak, de itt is felborult a természet rendje, nem sok eső esett eddig. Délután az atyával az egyik szomszédos településre mentünk beteghez. Otmar már 31 éve van itt, jól beszéli a helyi nyelvet. Délután a folyóhoz biciklizünk vadcitromot gyűjteni. Apróbb, nem olyan sárga, és az íze is más.

Este lett, és reggel. Ötödik nap. Délelőtt Nsawkaw-ba mentünk faanyagért a szomszéd faluban épülő kápolnához. Az egész fából készül a pápua új-guineai atya elképzelései alapján. A gerendákért utánfutóval mentünk. Odafele az aszfaltos utat használtuk, visszafelé viszont földutat, mert különben sokat kellett volna fizetni a rendőrállomásokon. Hosszú, göröngyös út volt, civilizációtól távol eső falvakon keresztül. Este kerületi gyűlésre mentünk. A környékről a hét verbita atya havonta összegyűlik valamelyiküknél, és az aktuális teendőkről megbeszélést tartanak.

Este lett, és reggel. Hatodik nap. A Volta-folyó túloldalán Bamboiban ez a vásár napja. A környező falvakból, aki él és mozog, ide hozza portékáját. Elkísértem a szakácsunkat bevásárló körútjára. Ilyenkor szerzi be a következő hétre a szükséges dolgokat. Megvannak a saját emberei, akiktől mindig vásárol. Biciklivel mentünk. Visszafelé a kormány megtelt szatyrokkal. Este vendégségbe jött a bamboi verbita atya. Megvacsoráztunk, majd a Star nevű ghánai sörrel leöblítettük a vacsorát.

Este lett, és reggel. Hetedik nap. Az egyik héten New Longoróban van mise, a másikon valamelyik nagyobb településen. Ma Tesilába ment Otmar, és én is elkísértem. Ez a település kb. 40 km-re van New Longorótól. A megérkezés után rövid séta a faluban. Az ismerős emberek üdvözlése, majd a mise előkészítése. Egyszerű ebédet kaptunk. Ebéd után az adminisztrációs teendők következtek (házassági papírok kiállítása, a megkeresztelt beiktatása, a keresztségre készülők részvételének nyilvántartása). Én közben a gyerekekkel rajzoltam a porba. Amolyan egyszerű Activity. Számokat, betűket, képeket véstem a homokba. Ők megpróbálták lemásolni és megnevezni. Hazafelé az autó megtelt, mert az emberek kihasználták az ingyenes utazás lehetőségét. Délután rövid pihenés a hűvös szobában. Vacsora után a szokásos vasárnapi pipafüst mellett estebe nyúló beszélgetés, tévzés helyett.

És végül este lett, majd reggel.

Horváth Csaba

Anyák napja Sopachuyban

Bolíviában május 27-én ünneplik az anyák napját, s ez most egyben pünkösdi ünnepe is volt. Így a szokásostól eltérően nem a nagy sportpályán tartották a misét, ahogyan szokták minden anyák napján, hanem a templomban. Minden éneket kecsua nyelven énekeltünk.

Miközben a Szentlélek eljövételét vártuk, megérkezett a falu „bolondja”, Ernesto, aki nem tud beszélni, csak hangokat ad ki, s az atya tréfásan megjegyezte, hogy itt van a Szentlélek, hiszen Ernesto elkezdett egy másik, számunkra érthetetlen nyelven beszélni.

A misén különböző nyelveken mondtuk a könyörgéseket. Ajmara, kecsua, spanyol, guarani, német és magyar nyelveken. Majd felolvasták a listát, akikért a misét felajánlották. Anyák napja miatt a lista nagyon hosszú volt. Csupán negyven percig tartott a felolvasás...

Általában a félig fedett sportpályán rendezik meg a nagyobb eseményeket, így az anyák napját is, mely mintegy ötórás program volt a szentmise után. Minden anyukát megvendégelték egy tál picante de vacával – főtt krumpli, rizs és marhapörkölt jó bő lével. Az anyukák tombolajegyét is kaptak, így esélyük volt nyerni is. Műanyag tál, sós és édes keksz, tészta, cukor, tea voltak a nyeremények. A tombolahúzások közt a gyerekek táncoltak a collegióból (középiskola) s az általános iskolából. Volt páros táncverseny is az anyukák között, hogy ki járja legjobban a quequát. Majd tojáshabfelverő verseny. Őt asszonynak kellett tojás habját felvernie, majd bekötött szemmel a párjának, aki vele szemben állt, a szájába beletalálnia, akinek a habot meg kellett ennie. Volt, akinek az egész arca tiszta tojáshab volt.

Magamról csak annyit, hogy jól vagyok. Nagyon hideg van. Reggelente 5 fok, s a hegyek gyakran egész nap ködben vannak. Irigykedve gondolok az otthoni nyári melege, s Csabára is, az afrikai melegek végett...

Üdvözlettel: Ami, Sopachuyból

Sokrétű kihívás

Egy magyar misszionárius levele a Fülöp-szigetekről

„Ami a statisztikát illeti, ez az ország akár példakép is lehetne a katolikus világban” – mondja Heinz Kuluke tartományfőnök atya megérkezése után hazafelé a repülőtérrel. Június 3-án első alkalommal lépek a szigetvilág földjére, ahol remélhetőleg évtizedekig dolgozhatom. „Az ország 83 százaléka katolikus, ez az egyetlen katolikus többségű ázsiai ország. A templomok látogatottsága, a papi és szerzetesi hivatások tekintetében a világ legjobbjai között vagyunk. Még sincs minden rendben – ezért vagyunk még itt, mi, misszionáriusok. És rád is nagy szükség lesz, hiszen szeretnénk az előttünk álló feladatokat nemzetközi összefogással megoldani. Sajnos, az egyházi hivatások nagy száma láttán sok külföldi misszionárius összecsomagolt, és máshol dolgozik. De a nemzetköziséget itt is érték, ahol nem a paphiány enyhítése a fő feladat.”

Heinz atya is külföldi, Németországból származik. A tartományfőnöki munka mellett tanít az egyetemen, és szociális munkával is foglalkozik. Még sincs minden rendben – ez a mondatja éppen a szociális gondolkodás hiányára utal, aminek meg kellene lenni egy keresztény országban. Talán a gyarmati múlt, talán az ország „fejlődő” státusa teszi, hogy az emberi élet értéke meglehetősen csekély. A népszaporulat magas, a lakosság fele 25 év alatti, de gyakran hiányzik a pénz még a legalapvetőbb szociális gondoskodásra is. A verbita missziósok ebben a helyzetben fontosnak tartják, hogy segítsenek. Heinz atyával jártam a szeméttelen, ahol azok laknak, akiknek már seholy sem jutott hely. Azt eszik, amit a szeméttelen találnak. Abból rakják össze konyhóikat, amit ott összeszednek. Heinz atya szervezte meg itt az orvosi ellátást: német doktorok segítenek.

Meglepetés volt, hogy a legnagyobb nyomorban élők is mosolyognak. Persze, itt soha sincs hideg, ez hat az emberek életérzésére. Kevés ruhával, egyszerű konyhával meg lehet elégedni. De ez csak a látszat, hiszen az ember több mint vegetatív lény. És még a vegetálás is nehéz, hiszen a betegségek pusztítanak, különösen a szegények között. Van egy új verbita kezdeményezés: szociális lakásépítési program a szeméttelen élők részére. Mi vesszük meg nekik a telket és az építőanyagokat, de ők építkeznek, a mi segítségünkkel. Magam is vállaltam, hogy segítsek nekik.

Egy másik projekt a hajléktalan anyák támogatása. Ők főleg a gyermekprostitúció áldozatai. A Jó Pásztonővérek által vezetett anyaotthonban a verbiták is közreműködnek. Nemcsak az anyagi feltételek előteremtéséről van szó, hanem a lelki nyomor enyhítéséről is. Valóban missziós kihívás, hogy a verbita atyák és testvérek ennyire intenzíven kiveszik a részüket a szegénygondozásból. Mert egyébként itt, Cebu városában inkább a jó hírű verbita San Carlos Egyetem fenntartóiként vagyunk ismertek. Ez a környék egyik legdrágább egyeteme. Inkább jómódúak tudják vállalni a tandíjat, bár a rend igyekszik lehetőségeket adni a szegényebeknek is.

Az építészkaron szaktárgyakat tanítok, a közigazdászhallgatóknak pedig hittant. Ez kötelező az első két

évben. A belvárosban lévő hatalmas épületegyüttes (központi épület, rendház, sportcsarnok, uszoda) jelzi, hogy az egyetem fontos szerepet játszik a város életében. A központi épület világosbarna-zöld színe ismétlődik meg az egyetemisták és a tanárok egyenruháján. (Engem a Magyar Néphadsereg egykori kimenőruhájára emlékeztet.) Mindenki szívesen hordja az egyenruhát, mert megbecsülik a környéken az egyetem tanárait és diákjait. A bejáratoknál fehér egyenruhás, tányérsapkás, fegyveres őrök teljesítenek szolgálatot. Senki sem léphet be átvizsgálás nélkül. A biztonsági szolgálat is a San Carlos egyik vonzóereje. Ugyanis a gazdagok számára szempont, hogy családtagjaikat ne rabolja el valamely terrorszervezet. A építészeti kar épülete nemrég készült el. Igényes alkotás, gyönyörű helyen. Most készült el az erdei campuson elhelyezkedő verbita rendház is. Innen különösen szép a panoráma. Először a verbiták vásároltak itt telket, akkor még teljesen egyedül álltak az egyetemi épületek az erdőben. Most már vannak szomszédjaink is: Cebu City gazdagjai, gondosan elkerített és őrözött luxusházakban.

Két hivatalos nyelv van: a tagalog és az angol. A tagalogot csak az ország északi részén beszélik, az itteni köznyelv

Gyertyaárusításra
kényszerített
négyéves kislány

a cebuano. Ennek írott formája tulajdonképpen nincsen, minden írott szöveg angol. Amit az emberek megértenek, de csak egy részük beszéli. Az egyete-

men minden kizárólag angolul megy. Az április–májusi két hónapos szünetben a cebuano nyelvet is szeretném megtanulni. Addig is járok a cebuano nyelvű misére, hátha rám ragad valami.

Felmentem az iWiW-re. Azért, hogy az ismerősök halljanak rólam, írjanak nekem, eszükbe jussak. Úgy tűnik, az iWiW is segít, hogy továbbépíthessem a Magyarország és a távoli missziók közötti lelki hidat.

Meleg van. Éjjel-nappal 30 fok felett, de hozzá lehet szokni. Júliustól az esős időszakot élvezzük. Éjszakánként és kora délután szokott esni – ez felfrissülést jelent.

Hálás vagyok hivatásomért. Azért, hogy Isten mindig megmutatta az utat. Az ő akaratát éreztem, amikor a verbitákhoz jelentkeztem, illetve amikor elindultam a missziós testvéri hivatás útján. Az is biztosan Isten akarata volt, hogy el tudtam szakadni a kedves magyarországi rokonoktól, ismerősöktől, az ottani finom ételektől és a megszokott életmódtól, hogy ezt a nagyszerű missziót szolgálhassam.

Lányi Béla SVD

A nemzeti örökség
emlékműve

A Fülöp-szigeteket 1521-ben fedezte fel *Magellán*, azaz *Fernão de Magellães*. A lakosság ekkor találkozott először a kereszténységgel. Az első szentmisét 1521. március 31-én, húsvétvasárnap Cebu szigetén ünnepelték. A szigetvilág felfedezése lépésről lépésre történt. Az Ágoston-rendi misszionáriusok mindig a felfedezőikkel együtt jártak.

A gazdaságilag nem kifizetődő helyzet ellenére Spanyolország hű maradt eredeti céljához. A szerzetesrendek amellet érveltek, hogy ha a Fülöp-szigetekről a spanyolok kivonulnának, a lassanként fejlődő keresztény közösségek életképtelenné válnának.

Amikor a hatalmas munka terhe miatt néhány misszionárius távozni akart a szokatlan hagyományokkal rendelkező népek és a nehéz klíma miatt, 1582-ben a spanyol király azt a parancsot adta ki, hogy a misszionáriusok már ne Mexikóba menjenek, hanem e szigetvilágba, onnan pedig ne engedjék őket tovább Japánba vagy Kínába, nehogy összeomoljon a helyi egyház.

A több mint háromszáz évig tartó spanyol missziós tevékenység (1565–1898) idején több mint tízezer szerzetes érkezett a Fülöp-szigetekre.

löp-szigetekre. A missziós tevékenység megakadályozta az iszlám terjeszkedését, mely a szigetvilág legdélebbi részét már a spanyolok megjelenése előtt hatalmába kerítette. Így lett a Fülöp-szigetek Ázsia egyetlen keresztény országa.

A XIX. század végi spanyol forradalom és az amerikai invázió maradandó nyomokat hagyott az ország vallásos fejlődésén: a szerzetes misszionáriusokat elűzték, a keresztény közösségek magukra maradtak, és a még nem keresztények közötti misszió is megtorpant. Az egyház és az állam teljesen szétvált, megnyílt a kapu a szabadkőművesség előtt, ami a *Gregorio Aglipay* által alapított „független filippínó egyház” nevű szektát támogatta.

XIII. Leó pápa 1902. szeptember 7-én kiadott apostoli konstitúciója (*Quae mari sinico*) alapvető fontosságú volt, mely által a Fülöp-szigeteken újraszervezte az egyházat és a missziós tevékenységet. Ekkor nyílt meg az út a verbiták előtt a Fülöp-szigetekre.

P. Halász Lajos SVD

Negyven év bennszülöttek között

Ötödikes koromban tanítónk fogalmazást íratott velünk *Mi szeretnék lenni?* címmel. Én arról írtam, hogy huszár. A legjobb tanuló, akinek a tanító fel is olvasta dolgozatát, pap akart lenni. Egy mondata nagyon megérintett: „Istent szeretném szolgálni az embertársakban.” A fejemre ütöttem, és ezt mondtam magamnak: „Buta vagy, hogy katona szeretnél lenni. Mennyivel Istent szolgálni az embertársakban!”

Két hétre rá *A Szív* újság hirdetését olvasta fel az osztályban a tanító: „Felvétel van a kőszegi Szent Imre missziósház küsszemi-náriumába”. Rohantam haza, és mondtam szüleimnek, hogy szeretnék jelentkezni. Nagy örömet éreztem édesanyám kérdésében: „Igazán pap szeretnél lenni?!” A plébánosunk ajánlólevelével és anyagi segítségével felvettek a missziósház növendékei közé.

1938-ban léptem át a missziósház küszöbét. 1947-től Ausztriában végeztem a teológiát. 1952-ben szenteltek pappá. Előljáróim kérdezték, hogy hová szeretnék misszióba menni. Első helyen Japánba jelentkeztem, a másodikon a Fülöp-szigetekre. Általános rendfőnökünk azt mondta, hogy már három magyar rendtestvért Japánba küldött, így a Fülöp-szigeteket ajánlja. 1954 áprilisában Olaszországon át hajóval utaztam a Fülöp-szigetekre, ahová június közepén érkeztem meg. Még ebben a hónapban káplánnak neveztek ki Naujan plébániájára Mindoro sziget keleti részén. Itt kezdtem a tagalog nyelv tanulását. Megismerkedtem az akkor még többnyire pogány alangan-mangyan törzsszel is a hegyekben. Német származású plébánosom, p. *Spang* jól bevezetett engem a misszionáriusi munkába. Sokat gyalogoltam, és bivalyok segítségével utaztam a messzibb településekre.

1958-ban kaptam kinevezésemet Sablayan plébániájára, mely Nyugat-Mindoro közepén fekszik. Innen 1898-ban elűzték a spanyol misszionáriusokat, és azóta pap nélkül volt a már keresztény tagalog népesség, 28 kisebb-nagyobb közösségben. A romos plébaniatemplomot a közösség használhatóvá tette. Kunyhóban laktam az első hónapokban. A keresztény közösségek többsége a tengerpart közelében, sík vidékeken élt, míg az őslakók, a mangyan törzsek a hegyes vidékeken, leginkább a folyók közelében és a fennsíkokon laktak. A plébánia tágas területén nem voltak utak. Használhattam egy kis motorcsónakot, amikor nem voltak nagy hullámok a tengeren. A legtöbb falut csak gyalogosan értem el. Napról napra úton voltam misefelszereléssel a hátamon. Igyekeztem hónaponként legalább egyszer szentmisét tartani minden közösségben. Péntekenként a plébánia területén létező börtönt látogattam, ahol abban az időben másfél ezer köztörvényes elítélt őriztek.

A plébánia területén nem volt még középiskola. Alig töltöttem pár hónapot a plébánián, megkezdtük az iskola építését. Örültem

annak, hogy a közösség mennyire belesegített munkájával az iskola építésébe. A középiskola igen sok családot csalt más szigetekről is a területünkre. Iskolánk az évtizedek folyamán gyorsan fejlődött, tanító, és tanárképző főiskola is csatlakozott hozzá.

A keresztény közösségekben a gyermekkeresztelek száma meghaladta évente az 1500-at. Az évtizedek folyamán a plébánia népessége elérte a 70 000-t, akik közül több mint 60 000 katolikus volt.

Pasztorációs munkámnak első évtizede vége felé kaptam egy káplánt és ugyancsak egy lelkipásztort a börtön lakóinak a lelki gondozására.

Szívem a hegyekben élő, még pogány törzsek felé húzott. Amikor csak időm engedte, hozzájuk látogattam a hegyekbe. Nomád életet éltek. Tapasztaltam, hogy nem tudunk egy keresztény közösséget létrehozni, ha megmarad nomád életük. Bivalyokat, ekét, boronát vásároltunk számukra, és tanítottuk őket a föld megművelésére. Sokszor gondoltam magyar őseinkre is. Miután idejötték a misszionáriusok, tanították őket a föld művelésére.

Nem volt a munkánk eredménytelen. Már elég sokan közülük meg vannak keresztelve, van a törzsnek is saját elemi iskolája.

Nagy probléma volt, hogy nem volt kórház az egész vidéken. Csupán a tengeren keresztül lehetett elérni a kórházat kb. 100 km-es utazással csónakon. Hányszor megtapasztaltam azt is, hogy édesanyák nem tudtak megszülni, és gyermekeikkel együtt meghaltak! A német püspöki karhoz fordultam és így kórházat építhettünk különösen a mangyan őslakók és szegények ellátására. Az utolsó évtizedben sikerült domonkos (OP) nővéreket kapnunk, akik gondoskodnak a kórház ellátásáról.

Kezdetől fogva törekedtünk a hivatástoborzásra, hiszen igen kevés bennszülött papunk volt. Nagy sikereket mutathattunk fel az elmúlt évtizedekben. Plébániánkról már négy egyházmegegyés és három verbita pap került ki, jelenleg heten tanulnak különböző szemináriumokban. Sok hivatást kaptunk a nővérek kolostoraiba is.

Az volt a célunk, hogy a bennszülött egyház fejlődjék. Mi mint misszionáriusok sehol sem vagyunk állandóak. Azon dolgozunk, hogy a bennszülöttek átvegyék tőlünk a munkát.

1992-ben általános rendfőnökünk közölte: „Keresek önkénteseket, akik visszatérnének, hogy segítsenek Magyarországon.” „Semmiképp sem megyek mint önkéntes – választottam. – De ha levelet kapok Rómából áthelyezéséről, azt elfogadom. A hívek megértik, hogy mi mint szerzetesek úgy vagyunk, mint a katonák, engedelmeskednünk kell.” 1994 júniusában érkeztem ismét Magyarországra.

P. Halász Lajos SVD

Missziós titkárság – Mi is az?

A verbita missziósok több mint hatvan országban dolgoznak a világon, ahol hirdetik az evangéliumot. Minden verbita rendtartományban létezik egy úgynevezett missziós titkárság. A missziós titkár mindig az erre kijelölt személyekkel együtt dolgozik. Az Isteni Ige Társaságának magyar rendtartományában az újjáalakulás után sokáig *Halász Lajos* atya volt a missziós titkár. Majd *Lányi Béla* testvér került sorra, aki után engem neveztek ki.

A missziós titkárságnak mi is a feladata?

1. Kapcsolatot tartani azokkal a személyekkel, akik imáikkal és adományaikkal támogatják a missziós munkát az egész világon: a missziós miseszövetség, a missziós imaközösségek, a verbita baráti kör tagjai és minden jótevőnk.

2. Missziós animáció Magyarországon. Ennek célja, hogy minél több magyar keresztény megértse, az evangéliumot az egész világon hirdetni kell, megismerjék a misszionáriusok munkáját, élet- és munkakörülményeiket, találkozhassanak velük iskolákban, különböző intézményekben, missziós előadásokon, nyári missziós táborokban, hétvégi plébániai missziókban, a budapesti missziós ünnepen stb.

3. Egy-egy misszionárius vagy misszió támogatása imával és adományokkal.

Az utóbbi időben a magyar rendtartomány segítette a Fülöp-szigeteken, Indiában és Mexikóban folyó missziós tevékenységet.

Ezeket a feladatokat szeretnénk még jobban teljesíteni, ezért kérem a *Világposta* olvasóit, hogy segítsék a verbita missziós titkárságot imáikkal.

P. Burbela Gergely SVD missziós titkár

A Szentháromságról nevezett örökös missziós miseszövetség

A szentmise nem kötelesség, hanem lehetőség – mondta egy lelkivezető. Lehetőség arra, hogy személyesen bekapcsolódjunk, és másokat is belehelyezzük Isten kegyelmébe, a Szentháromság szeretetháromszögébe, melynek következményeként talán észrevétlenül vagy éppen konkrétan megtapasztalható módon életünk új fordulatot vesz.

Zabos Róbert SVD testvér továbbra is várja új tagok jelentkezését: Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74 • tel.: 94/562-205 • e-mail: missiok@vivamail.hu

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

A miseszövetség egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulásával a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk!

Hivatásom a MISSZIÓ

A **verbiták** közösségét olyan szerzetes férfiak alkotják, akik Krisztus missziós küldetésére építik fel életüket.

Mi jellemzi őket? **Nyitottság** Isten és minden ember felé, **készség** Isten akarata és a szükséglet szenvedők iránt, **szeretet** és elkötelezettség azok felé, akikkel a mindennapi életben találkoznak.

A közösségben **papok** és **testvérek** egyaránt élnek. A verbita misszionárius nemcsak liturgikus és világnézeti, hanem kulturális, szociális, műszaki téren is apostolkodhat, melynek többek között fontos eszközei a különféle tudományágak és a média is.

Bővebb tájékoztatást adnak: **ZABOS RÓBERT** SVD testvér, Szent Imre missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1.

• tel.: 06-94/562-205 • mobil: 06-30/626-0544

P. **MAGUNG FRANZIS** SVD, Názáret missziósház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.

• mobil: 06-30/592-7212 • e-mail: verbita@hotmail.com

• honlap: www.verbita.hu

Indiai humor

A szördar ember asztalosüzemben dolgozott. Egy baleset során a bal keze a gépbe csípődött, ezért azonnal kórházba vitték. Barátja, szintén szördar, meglátogatta. „Sajnálom, hogy elveszítetted a bal kezed, de a bajban azért nagy szerencse, hogy jobbkezes vagy.” A beteg szördar válasza: „Amint te is tudod, én egy nagyon okos ember vagyok. Amikor ez történt, először a jobb kezem volt a gépben. Mindjárt eszembe jutott, hogy jobbkezes vagyok, ezért elrántottam a jobb kezem, és a balt tettem a helyébe. Ugye, hogy okos vagyok?” Erre a barátja: „Hm, ez valóban nagyon jó ötlet volt!”

Siju testvér

SEGÍTHETEK a harmadik világ missziójának?

A keresztény élet egy hídhoz hasonló, mely az üdvösség földjére vezet. E híd alappilléreit mindenki maga kell, hogy felépítse.

A legfontosabb az Istenbe vetett hit, ami reményt ad, hogy minden helyzetben továbbléphessünk. A másik fontos része pedig a keresztény szolidaritás.

A missziós munka hasonlóképpen épül fel: az **igehirdetés szociális munkával** párosulva lesz teljesség.

A verbita missziósok által segíthetünk azoknak

a tőlünk távol élő szegényeknek,

akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és más, az élethez szükséges dolgaitak előteremteni és fenntartani.

Számlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

A legkisebb adományt is HALÁSAN KÖSZÖNI

a Verbita Missziós Titkárság: **ZABOS RÓBERT** SVD testvér, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

E-mail: missiok@vivamail.hu

Flores – a virágok szigete

Indonézia nekünk, magyaroknak oly távoli világnak tűnik, mégis egyre közelebb kerül hozzánk: ma már öt indonéz verbita misszionárius tanul vagy dolgozik hazánkban. A nyári táborokba, a missziós hétvégéken, vagy a világmisszió ünnepén mindig elhozzák az ázsiai szigetvilág népeinek nyitottságát, örömet, kedvességét.

Mészáros Ferenc atya volt az utolsó magyar verbita, akit a szerzetesrendek feloszlata után pappá szenteltek az ausztriai Szent Gábor misszióházban 1961-ben, miután a gondviselés hosszú és kanyargós úton oda vezette, hogy tanulmányait és missziós kiképzését befejezze.

Kinevezését Indonéziába kapta akkori rendi előjáróitól. Mielőtt még hajóra szállt volna, hogy a majdnem tizenötezer szigetből álló ország egy kis szigetére, Floresre érkezzen, azt kérte tartományfőnöktől, hogy autót vezetői jogosítványt szerezhessen. „Nem lesz rá szükség – jött a válasz – elég, ha megtanulsz lovagolni.” Érkezése után Feri atya maga is meggyőződött róla, hogy az utak hiánya miatt lóháton sokkal célszerűbb bejárnia plébániájához tartozó közösségeket.

Flores, vagyis a „virágok szigete” valóban méltán kapta nevét: akár Isten virágoskertjének is nevezhetnénk a sok-sok csodaszép trópusi virág és növény miatt. Ez a muzulmán többségű ország (a lakosság kevesebb mint 5 százaléka katolikus) majdnem hogy egyetlen szigete, ahol a kereszténység többségi vallás. Szemináriuma több száz növendékkel a világ legnagyobb papnevelő intézetei közé tartozik.

„Évtizedek eltelte, megpróbáltatása után is azt vallom magamról, hogy Isten elkényeztetett gyermeke vagyok – mondja Feri atya. – Az indonéz emberek tanításáért, felemelkedéséért fáradtam évtizedek óta. Mindig teljes lényem adtam a munkába,

amit gyorsan észrevettek a bennszülöttek. Sokan megkérdezték tőlem, hogy miért hagytam ott az európai gazdagságot a szegénység fejében. Erre azt válaszoltam, hogy az ő boldogságuk, összetartozásuk, szeretetük teszi igazán gazdaggá az embert. Én úgy jöttem hozzátok, hogy tanuljak tőletek. Cserébe én is adtam egyet és mást.”

Hogy mi az az egy s más, amit az elmúlt 45 évben tett Mészáros atya? Számatalan templomot, iskolát, kórházat épített, áramfejlesztő generátorokat szerelt be több közösségbe, hogy legalább a legszükségesebb helyeken legyen áramforrás, vízvezetékek lefektetését is sikerült elérnie. És mindez kizárólagosan az igehirdetés és a szociális segítségnyújtás megalapozása. Nem cél, hanem eszköz a missziós munka folytatásához.

Tevékenységének eredményét mi, magyarok is közvetlenül megtapasztalhatjuk. Magung Fransis atya Mészáros atyánk plébániájáról származik. Egyes legendák szerint plébánosáról kapta keresztnévét, de efelől őt magát kellene megkérdeznünk... A kilencvenes évek elején azt írta Feri atya magyar barátainak, hogy egy fiatal nemcsak hogy szeretne verbita lenni, de Magyarországon szeretne dolgozni. Talán éppen a mi Fransis atyánkról volt szó, aki miután Chicagóban befejezte tanulmányait, hazánkba érkezve a zugligeti Szent Család Plébánia hívei között készült fel missziós életére. Szeptembertől pedig ő az ideiglenes fogadalmas rendtestvérek prefektusa, vagyis nevelője.

Már három floresi plébániatemplom épült fel európai hívek jószívű adományaiból a missziók védőszentjeinek (akik életükben maguk is nagy misszionáriusok voltak) tiszteletére és pártfogásába ajánlva: *Xavéri Szent Ferenc*, *Keresztelő Szent János* és *Boldog Kalkuttai Teréz* anya. Ez utóbbira magyar segítség is érkezett a missziós imaközösségek és a *Világposta* olvasóinak köréből.

Ma már csak gyalog járja közösségeit Ferenc atya, de ez sem állíthatja meg, hogy amíg Isten erőt ad neki, és közösségeket bíz rá, ne okozzon csalódást. Még attól sem retten meg, hogy 75 éves korában órákon keresztül gyalogoljon, hogy szentmisét mutasson be, postára menjen, és a hivatalos ügyeit elintézzze. Vagy pusztán csak azért, hogy találkozzon a hívekkel.

Zabos Róbert testvér

Mészáros Ferenc atya újabb templomot épít, mert egyre nagyobb és több helyre van szükség, ahol szentmisére és imádságra összegyűlhetnek az emberek. A legkisebb adományt is nagy hálával fogadja Wajur plébániájának híveivel együtt.

Bankszámlaszám, melyre adományainkat küldhetjük:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovatra kérjük feltétlenül feltüntetni: **Indonézia**

További információt Zabos Róbert testvér ad.

Ideiglenes misszionáriusi gyakorlat

2008-tól ismét indul az ideiglenes misszionáriusi gyakorlatra felkészítő kurzus. Olyan a keresztény hit és élet iránt elkötelezett fiatalok jelentkezését várjuk, akik szívesen töltenének egy évet misszionárius atyák, testvérek ill. nővérek között a harmadik világban.

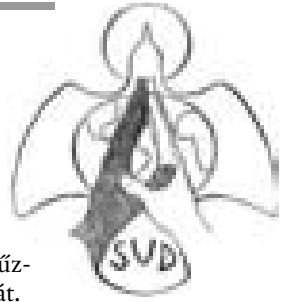
Bővebb információt ad:

P. Burbela Gergely SVD, Názáret Misszióház
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
tel: 06-30-418-9196

Világmisszió ünnepe 2007.

Ahogy már évek óta, idén is október második szombatján a verbiták sok szeretettel várnak mindenkit a világmisszió ünnepére a budai Szent Imre ciszterci plébániatemplomba. A délelőtt során Ghána társadalmi és vallási életébe nyerhetünk betekintést a magyarországi konzul, *Entz Boldizsár Péter* és egy ott dolgozott verbita misszionárius, p. *Zok Joachim* által. Délután a megszokott koncertek mellett egy addiktológus orvos, dr. *Magyar Balázs* világít rá korunk nagy veszélyeire, amelyek sajnos egyre több családot érintenek.

Az ünnepel kapcsolatban bármilyen kérdésünkkel fordulhatunk bizalommal *Burbela Gergely* SVD atyához, Názáret misszióház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5., tel: 06-30-418-9196

A nagykanizsai missziós imaközösség második zarándoklata

A nyugat-magyarországi szent helyek felkeresésével egybekötött és hazánkért felajánlott zarándoklatra indultunk június 16-án.

Az imaközösségi tagok hívására hozzáuk csatlakozókkal együtt 58 fős volt csoportunk. Vezérgondolatnak *Szent Arnold* imáját választottuk: „Az Ige világossága és a kegyelem Lelke elől hátráljon

meg a bűn sötétsége és a hitetlenség éjszakája, és éljen Jézus szíve az emberek szívében.”

Első állomásunk *Brenner János* vértanú pap sírja volt a szombathelyi Szent Kéreny-templomban. Itt meggyújtott gyer-

tyánk mellett együtt imádkoztunk a szalézi plébánossal és vietnami káplánjával. A gyertya fényében szinte felfénylett előttünk az igazság: „a vértanú vére a kereszténység magvetése”.

Köszöggén *Zabos Robi* testvéries fogadtatása, *Bellér Lajos* atya Fülöp-szigeteki élménybeszámolója és a missziósház életének bemutatása nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a kápolnában örömmel adtunk hálát „verbitáságunkért” és a verbitákért. Ezúton is megköszönjük a 2003-

Zarándokok
a szalézi
templomban

ban megalakult imacsoportunk létrehozásában és vezetésében közreműködő *Gergely atya, Béla* és *Robi* testvérek rendszeres leveleit, látogatásaikat, ránk figyelmüket, lelkesítésüket.

Jákon *Rátkai László* plébános úr részésett bennünket családias idegenvezetésben, a templom egyházművészeti értékeinek bemutatása során. A mellékoltárnál kértük

közösen Szűzanyánk oltalmát.

Rábakethely, ahol ötven évvel ezelőtt, 1957-ben meggyilkolták *Brenner János* vértanút, *Rimfel* atyának köszönhetően az elmélyülés, a hitünkben való megerősödés, az ilyen-olyan kis megalkuvásaink fölötti bánat és a krisztusi levek melletti bátrabb elköteleződés helye sokunk számára.

Körmenten az úgynevezett „második magyar szent családot” (*Boldog Batthyány-Strattmann László*, felesége, *Ödön* fia) mutatta be *Gyürki László* atya. Az idén aranyimés plébánossal a velünk zarándoló idén újmisés *Bencik Tamás* atya koncelebrált szentmisét, amelyen ünnepi örömmel vettünk részt mindnyájan.

Hazafelé hálát adva az esti zsolozsmában ajánlottuk életünket Istenünknek, kérve, hogy „Jézus szíve éljen az emberek szívében.”

A nagykanizsai imaközösség

Az imaközösség meghívását boldogan fogadtam. A zarándoklat eddigi ismereteim bővülése mellett a papi hivatással járó „százannyit nyeres” megtapasztalását is szolgálta. Deo gratias! Szeretettel köszöntöm a *Világposta* szerkesztőségét és olvasóit:

Bencik Tamás atya

Fontos volt neki a világegyház

„Kérlek, tedd az urnára a missziós rózsafüzért!” – ez volt az utolsó kívánsága a budatétényi missziós imaközösség egyik örökifjú tagjának. *Elvira* néni volt az első személy, akivel találkoztam 2000-ben, amikor Budatéténybe érkeztem, hogy megkezdjem magyarországi missziós munkám. A nyelvkurzus után *Béla* testvérrel együtt alapítottuk meg az első magyar missziós imaközösséget Budatétényben. A Szent István Plébánián *Elvira* az első között jelentkezett. Jól ismerte a verbitákat már a háború előtti időben is. Sokat mesélt róluk.

Mindig vártam a vele való találkozást. Derűs, vidám természete volt. Sugárzott belőle a fiatalos lelkiület. Az utóbbi időben sokszor volt kórházban, később idősök otthonába került. A szenvedések ellenére megőrizte vidámságát és meggyőződését, hogy minden Isten kezében van.

Emlékszem, az egyik látogatáskor nem voltam túl jó lelkiállapotban, de amikor megéreztem a belőle áradó erős hitet, amely elfogadja a szenvedést, tudtam, hogy mennyire nagy az Isten. Elvirától megtanultam mindenben meglátni az ő jelenlétét, az örömben és vidámságban, a szenvedésben és a fájdalomban is.

Igazi misszionárius volt, mert imáiban és szenvedéseiben mindig szívében hordozta a misszionáriusokat. Fontos volt neki a világegyház, az, hogy minél több ember megismerje Istent. Tagja volt a missziós imaközösségnek, a csütörtöki missziós előadásó-

kon rendszeresen részt vett, az októberi missziós ünnepen mindig sokat segített a háttérmunkában. A budatétényi egyházközösségnek éveken át csendes, megbízható segítője volt. Bármikor találkoztam vele, megkérdezte: „Mi újság a missziósházban, mi van az indiai és az indonéz kispapokkal, jól vannak?”

Június végén úgy éreztem, hogy találkoznom kell vele, meg kell látogatnom, és

elvinni neki az oltáriszentséget, hogy megáldoztathassam. *Ellias* testvérrel elmentünk hozzá egyik vasárnap délelőtt. Már nagyon gyenge állapotban volt. *Ellias* megáldoztatta. Ekkor a fájdalmi ellenére ránk mosolygott, és megkért, hogy a temetésekor helyezzem az urnájára a missziós rózsafüzért. Ez a rózsafüzér a különböző kontinenseket ábrázolja, különféle színekben.

Ilyet tényleg csak egy nagy misszionárius tud mondani, aki szívébe zárta az egész világot, minden misszionáriust, aki hirdeti az evangéliumot. Világosan értette, hogy Jézus azt akarja: az egész világ ismerje meg Isten felszabadító szeretetének örömhírtét. *Elvira* utolsó szavaival megerősített engem missziós hivatásomban. A következő héten, 87 éves korában hunyt el.

Kérek mindenkit, különösen a missziós imaközösségek tagjait, hogy mondjatok el érte egy fohászt a közös imában.

Elvira! Köszönöm neked, hogy velünk voltál, és most is itt vagy.

P. Burbela Gergely SVD

Szemináriumtól a börtönig (1.)

E sorok megírásával tartozom az utókornak. Magam és két teológus társam börtönbe jutásának története kis epizódja a magyar katolikus egyház viharos napjainak, amikor az anyagelvűség először veti latba minden erejét, hogy az egyházat gúzsba kösse. Az Isteni Ige Társasága magyar múltjának ezek az eseményei, ha elbeszélésem sok helyen személyes jellegű is, talán tágabb közösségünket is érdeklik.

1949. Az egyházi iskolák államosítása már megtörtént, de a szerzetesi közösségek még zavartalanul élhettek otthonaikban. A korábbi években a magyar kispapoknak mindig sikerült hivatalosan vagy félhivatalosan átmentünk Ausztriába tanulmányaik végzésére. A sok reménytelen vízumkérésnek az lett az eredménye, hogy most az egyszer nem hivatalos úton, hanem illegálisan mentünk át a határon. Bár az őrtornyok álltak már, az erdőben ötven méter szélesen kivágták a fákat, de az átmenetel mégis kirándulásjellegű séta volt csupán.

Szent Péter római székhelyének ünnepén foglaltuk el új otthonunkat a mödlingi rendházban. Épp hogy csak beilleszkedtünk az új környezetbe, az orosz titkosrendőrség érdeklődik utánunk. Próbálunk egérvutat nyerni a zónahatáron keresztül. Többeknek gyalogosan minden bonyodalom nélkül sikerült átjutni, ha fárasztó volt is az út. Hárman, az utolsó fecskék autóval utaztunk, mivel egyikünk beteg volt. A többiek által ott felejtett holmit is mi visszük magunkkal. A nagy igyekezetben autónk iratai otthon maradtak. Mi pedig robogtunk a nagyvilág országútján, St. Pölten-i hídon vagyunk már. Egy osztrák rendőr megállít bennünket, igazoltatja az autót vezető szerzetes testvért. Mivel az igazolványok keresésével múlik az idő, az őrbódénál álló orosz tiszt kíváncsiságát is felkeltettük. Először csak belenez az iratokba, de később az autó belsejébe is, ahol három civilbe öltözött kispap húzza meg magát. Kéri a mi igazolványunkat is. Ebből nem volt hiány, hisz volt kettő is, egy ideiglenes és egy négy nyelven beszélő fényképes igazolvány. De az is baj volt! Mi odaadtuk az ideiglenest, mert azon nem volt feltüntetve, hogy magyar állampolgárok vagyunk. Ilyet viszont nem nagyon látott a mi orosz tisztünk. Elvitte be az órsre. Eközben már éreztük, hogy inog alattunk a talaj. A rózsafüzért morzsoló sofőr testvért meg is kérdeztük, hogy hívják a legközelebbi nagyobb helységet.

Alig kaptuk meg a választ, már jött is vissza az orosz, és kérdezi, hogy hova akarunk menni, természetesen németül. Mi rávágjuk: Amstetten. Nem volt ez neki elég. Egyre gyanúsabbak leszünk neki. Másik igazolványt kér, de mi nem mertük odaadni a bűnjelet.

Beprelesztett bennünket a csomagok fölé, ő maga pedig az ajtó mellé ült, hogy ne tudjunk kiszállni, a sofőrünket pedig az orosz parancsnokság felé irányította. Félreviszik testvérünket egy közeli külön szobába. Kiabálást hallunk, és két csattanást. Majd a ruszki tiszt hármunkat kezd faggatni utunk célja felől. Repülnek a pofonok, de még a szemüveg is, ami azonnal darabokra tört. Mikor már minden fizikai kényszerítés csődöt mondott, az erkölcsihez folyamodott. A sofőr testvértől szerzett értesülések alapján mellünknek szegezte a morális pisztolyt: „Az Isteni Ige szolgálja mindig az igazat mondják!” Eddigi tagadásunk hallgatásba veszett. Szembesíti velünk a testvért, és kérdi tőle: „Hova akartad vinni őket?” – „Át a határon” – és ezzel ránk volt húzva a vizes lepedő.

Ha tudtuk volna, mi vár ránk, talán kihasználjuk az egyetlen szökési alkalmat, ami ezután adódott. Az orosz tiszt elkocsikázott autónkkal az osztrák fogdába, minket pedig csak egy vaspálcával felszerelt közkatona kíséretére bízott. Mi nyugodtan sétáltunk előtte abban a tudatban, hogy egy-két hét után úgyis szabadon engednek, és Ausztriában maradhatunk. Ebben reménykedtünk a korábban lefoglalt történeteiből. De csakhamar a békés utasokból börtöntöltelék lettünk. „Megőrzés” végett átadtak bennünket az osztrák fegyőröknek. Engem egyenesen visznek a sötétzárkába. Vagy egy óra hosszat lehetek ott, míg az orosz a kémlelőnyíláson valamit mordul rám. Alighogy elmehettek, felvisznek a többiek mellé egyes zárkába. Ott a sötétben szorította torkomat először a rabságnak az érzése.

A magány, a magamra, illetve az Istenre hagyottság napjai következtek. Életem legjobban sikerült és legpraktikusabb lelkigyakorlata volt ez, ami tíz napig tartott. Senki felénk sem nézett. Pár nap múlva visszakaphattuk a rózsafüzért is, és így nem kellett az ujjakon számolni a napjában elmondott megszámlálhatatlan teljes rózsafüzért. Talán soha annyit nem mondtak annak titkai, mint ott és akkor. Szólt az egyház érdekében, a missziók felé, a haza felé, de legemberibb módon a szenvedők – köztük magunk – felé. Lelki áldozás? Fizikailag a modern börtönteknika hétpeccéses zárai tartottak távol a dóm, a templomok szentségházától, de annál beszédesebb és közvetlenebb volt a találkozásunk a mindenütt jelen lévő Istennel. A környezetünkben megkonduló hang nyelvének a szavát is sokatmondóbbnak találtuk ott a vak némaságban. Madarak? De sokat meséltetek ti is nekünk az életéről, a szabadságról! Az élet hangképeiből egy volt csak sértő. Nem a fülnek, hanem az idegeknek. Forgalmas út mellett álló fogházunkban természetes, hogy gyakran behallatszott az elrobogó autók moraja. De nem is a tovaszánguló autók izgattak, hanem a megálló. Mindegyiktől vártuk, hogy értünk jöjjenek, elvigyenek innen. Hogy hova? Ez volt az, ami kipróbálta a remény minden skáláját lelkünkben. Azonnal kiszabadulunk? Két hét múlva a Gábríelben leszünk? Nyolc hónapi fogház odahaza? Szibériában fogunk kikötni? Így hányódtunk az egyik végtől a másikba. Az Istenbe vetett reménynek iskolája volt ez, de ugyanakkor előkészítő is az ördögi gonoszság tűzharcához, poklához. (Folytatjuk.)

G. M. Á.

Szeptemberben megjelenik a 2008-as missziós képes falinaptár

Megvásárolható személyesen a világmisszió ünnepén,
vagy a kőszegi Verbita Tanulmányi Műhelyben,
illetve megrendelhető a missziós titkárság irodáiban:

1. Zabos Róbert SVD
Missziós Titkárság
9730 Kőszeg
Park u. 1. | 2. Burbela Gergely SVD
Missziós Titkárság
1223 Budapest
Bajcsy-Zs. u. 3-5. |
|--|---|

A naptár ára: 500 Ft (személyesen)
és 650 Ft (postai megrendelés esetén)

A naptár összege a missziós titkárság
911600006-00000000-12713314
bankszámlaszámára fizethető be

(a Közlemény rovatba kérjük feltüntetni: Missziós naptár).

Új verbita honlap

Szeptembertől folyamatosan frissülő hírekkel jelenik meg az új helyre költözött verbita honlap, melynek címe mindenki számára sokkal könnyebben megjegyezhető:

www.verbita.hu

Még néhány hónapig régi honlapunk,
a *verbita.communio.hu* is működik.

Testvér, nem tisztségviselő

Romualdo Abulad a filozófiai tudományok doktora, egyetemi tanár, több tudományos egyesület tagja, kitiüntetések birtokosa. A Fülöp-szigeteki verbitáknál a testvérképzés országos igazgatója. Az ember nem is gondolná mindent... Hiszen Romy testvér olyan szerény, egyszerű kedvességgel beszélget velem Cebu Cityben a Testvérek Házában, hogy a címek és kitiüntetések elvesztik jelentőségüket. Romy verbita szerzetes, a missziós rend teljes jogú tagja – de nem felszentelt pap, hanem örökfogadalmas missziós testvér.

„Luzon sziget déli részén születtem, 1947-ben. Kis családnak számitottunk, csak hárman voltunk testvérek. Nagyon sok minden érdekelt. A középiskola után nem tudtam, hol tanuljak tovább... Apám ekkor azt mondta: Fiam, ha nem tudsz dönteni, akkor én megmondom, mi legyél. Orvos leszel! Csak két évig maradtam az orvosi egyetemen. Akkor elmentem a szüleimhez, és bejelentettem: Pap szeretnék lenni! A szüleim nagyon elcsodálkoztak, kicsit el is szomorodtak, hogy vége az orvosi karriernek – de nem akartak nemet mondani...” (Romy testvér hívó katolikus családból származik, de a család inkább világi jövőt szánt a gyermekeknek.)

„Beiratkoztam a szemináriumba. Jól éreztem magam, jó tanuló voltam. Egyszer csak hívatott a rektor. Mondta, hogy tehetségesnek tart, és szeretné, ha a tanulmányaim filozófiai részét a híres University of Santo Tomas domonkos rendi egyetemen végezném el, Manilában. Ez volt akkor a Fülöp-szigeteki filozófiaoktatás csúcsa. Elfogadtam a rektor döntését. És ott, az egyetemen annyira beleszerettem a filozófiába, hogy – elfelejtettem visszamenni a szemináriumba! Gondoltam, hogy én is a BÖLCSESSÉG keresésének és továbbadásának szentelem az életemet. Volt is kereslet fiatal filozófusokra, hiszen a Fülöp-szigeteken akkoriban kezdték felváltani a hagyományosan konzervatív tomizmust az újabb filozófiai áramlatok. És akkor jött a forradalom!”

Ma is példaképnek számít az 1986-os Fülöp-szigeteki rózsafüzéres forradalom, amikor Marcos elnök diktatúráját sikerült békés eszközökkel, mégpedig imádságos helytállással megbuktatni. Romy ott volt a barikádokon, kivette részét a nagy küzdelemből. „Különösen mi, filozófusok gondoltuk úgy, hogy meg kell változtatni a világot. Éjjel-nappal kint voltam az utcán. Tiltakoztunk a rendszer, a diktátor ellen. Tudtuk, hogy az emberek velünk vannak, mert már elviselhetetlenné váltak az embornyúzó központi intézkedések!” A diktátor politikai ellenfele, Ninoy Aquino politikai emigrációra kényszerült, de 1986-ban, amikor az országban már elviselhetetlenné vált az elnyomás, elhatározta, hogy hazajön. És már a repülőtéren meggyilkolták! Ez volt a forradalmat kirobantó szikra. A vulkán, amit a lehetetlen szociális helyzet jelentett, kitört. Az emberek az utcákra, terekre vonultak. A diktátor bevezette a szükségállapotot, de a tiltakozás nem szűnt meg. Erre új választásokat írt ki, melyek végén önmagát nyilvánította győztesnek. Mindannyian tudtuk, hogy ez hazugság! Az emberek a szükségállapot ellenére az utcán voltak...” Senki sem félt? „De igen, féltünk! Ezért – imádkoztunk... És akkor megtörtént a csoda: a hadsereg átállt a mi oldalunkra. A tábornokok ezt mondták: Nekünk a népet kell szolgálnunk, nem pedig egy embert, a diktátort...”

A forradalom után Romy visszatért a filozófiához. Ledoktorált, majd a másik híres manilai katolikus egyetemen, a De La Salle Universityn tanított, ahol a Filozófia Tanszék vezető professzorává nevezték ki. Addigi munkája elismeréseként, egy idő múlva a német államtól megkapta a Humboldt-ösztöndíjat, és kétéves németországi kutatómunkára ment. Itt kapcsolatba került a leghíresebb német filozófusokkal. „Ez az idő afféle önvizsgálat is volt. Távolság a hazámtól, távolság a megszokott környezetemtől – szabad-

nak éreztem magam, hogy a további jövőmre is gondoljak! Mocorgott bennem a hivatás...” Hazaérkezése után szabadságot kért az egyetemtől – és elment körülnézni a különböző szerzetesrendekhez. Érezte, hogy tovább kell kutatni. Egyszer valaki megkérte, hogy vigyen el egy levelet Surigaóba, a verbitákhoz, ha már úgyis arra jár. (Egy másik rendet szeretett volna megnézni...) A szegény, egyszerű „missziós” környezet, a verbiták lelkesedése láttán úgy érezte: megérkezett!

„Elmentem Manilában a verbiták hivatástisztázó lelkiyakorlatára. Tetszett! Írtam a verbitáknak, hogy szeretnék belépni. Éreztem, hogy fel fognak venni... De csak nem akart jönni a válasz. Majd megkaptam – az elutasítást! Hogy a korom miatt nehéz lenne beilleszkedni, stb. Írtam egy udvarias választ, hogy engedjenek csak egy-két hónapra a közösségbe – majd meglátjuk, hogy be tudok-e illeszkedni. Erre azt válaszolták, hogy fel vagyok véve a posztulátusba. Bevonultam. Negyvenegyen(!) voltunk. A korban utánam következő feleannyi idő volt, mint én...”

Nem volt nehéz a tanszékvezető professzori állás után együtt mosogatni, takarítani a fiatal fiúkkal? „Nem. Én mindig is embernek éreztem magam, nem tisztségviselőnek. Itt pedig TESTVÉR lehettem, ezeknek a fiúknak az idősebb testvére. Mindenki elfogadott. Nem volt probléma a szerzetesi fogadalomtétel sem. Az örökfogadalom után a verbiták különböző iskoláiban tanítottam filozófiát, majd a hatalmas verbita egyetem, a University of San Carlos alelnöke lettem. Az utóbbi három évben pedig a Testvérek Háza elöljárója vagyok. Szeretnék sokat tenni a missziós testvéri hivatásokért.”

Korszerű-e ma a szerzetes testvéri hivatás, különös tekintettel a verbita missziós testvérekre? „Létezik egy olyan, nagyon hamis ideológia, ami szerint ez a hivatás csak a múlté... Nem! Aki hisz ebben a hivatásban, az megtalálja a jövőjét benne. Ezt szoktam mondani a huszonnégy testvérjelöltnek, akik ebben a házban élnek. Így szoktam bátorítani őket: Tudod, ma az atyáknak mindennél sok munkájuk van. A papi hivatás presztízse mindenféle tisztséget, hivatalos teendőt rak a vállukra. A szerzetes testvér viszont NEM AKAR HIVATALOS SZEMÉLY lenni, hiszen a rendi szabályzatban nincs is előírányozva semmilyen hivatali karrier a szerzetes testvéreknek. És a mai világnak szüksége van a tisztségviselőkhöz mellett a testvérekre is. Azokra, akik az embereknek CSAK TESTVÉREI akarnak lenni... Ez nem a tisztségek, hivatalok elutasítása – hanem az a kiegészítő, Istennek szentelt életforma, hivatás, amire az egyháznak mindig is szüksége volt, és szüksége is lesz. Hiszen Krisztus sem uralkodni akart az embereken, hanem testvérként szolgálni...”

Lejegyezte: Lányi Béla SVD testvér

Verbita baráti kör

Továbbra is szeretettel várjuk mindazok jelentkezését, akik szeretnének bekapcsolódni a verbita baráti körbe, hogy a missziókat mindennapi imájukkal segítsék.

Felvételi díj nincs, viszont kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket Zabos Róbert SVD testvérnek (Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74).

Ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldi negyedévenként a Világposta című missziós újságunkat.

Halász Lajos atya minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a verbita baráti kör tagjaiért és azok szándékaira.

